

PO DĚN KÁ

Agáta
Petrakovičová

AGÁTA
PETRAKOVIČOVÁ

PO DEN KA

slovart

Text © Agáta Petrakovičová, 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6091-2

Obsah

Letmo	009
Moje sväté...	015
Ľudo	023
Kde bývajú vtáčiky?	027
Drevená dúška	031
Toto je život!	035
Pondelok	041
Janko Jablonovský	043
Etuška	049
Farebné popoludnia	057
Čosi za dverami...	063
Rozprávka I.	069
Rozprávka II.	070
Rozprávka III.	073
Rozprávka IV.	074
Tá druhá...	077
Florentínky	081
Psia mater	085
Psychoterapia	091
Marta	095
Podenka	099
Doslov	105

Letmo

Človek nemusí byť filozof, aby povedal niečo múdre.

Sedávala som na schodoch do jedálne s Brigitou, obe sme boli upratovačky. Ja som zarábala na rifle a voňavku, Brigita pracovala v ubytovni. Keď rozprávala, hýbali sa jej uši, mala dlhé ušné laloky, vyťahané od veľkých obitých náušníc. Brigita bola pekná, krásu schovávala pod hustým mejkapom. Čierna očná ceruzka lemovala jej veľké zelené oči i pery.

„Čierna okolo huby vzrušuje chlapov, to si zapamätaj!“

Sledovala som Brigitu pri robote aj pri maľovaní. Keď nemala poruke ceruzku na oči, vytiahla zápalky.

„A tento trik poznáš? Zápalky sú dobré, keď si chceš zapáliť cigu, vyšpárať zuby, aj sa namaľovať, pozri...“ Brigita zapálila zápalku, nechala ju vyhoriieť a zadusila oslineným prstom.

„A takto... pekne si urobíš linku.“

Neďaleko lesnej ubytovne bolo prírodné kúpalisko. Závidela som hostom, ktorí ráno obložený dekami a uterákmi odchádzali k vode. My s Brigitou sme zatiaľ ustieli ich teplé pokrčené posteľe, vysávali a umývali dlážky s modrými kachličkami. Povaľovali sa na nich vlasy rôznych farieb a dĺžok ako mŕtve chrobáky.

Poobede bol pokoj, sedeli sme na terase
a pozorovali kuchárky. Vynášali hrnce, vešali
na dvore utierky a fajčili. Dvor vyzeral ako
letná vlnková loď, lodné plachty viali vo vetre
a riad cinkal.

„Pozri, to je nový kuchár, Viktor. To je fešák, čo?
Stál by za hriech, nie?“

Sledovala som cudzieho chlapa v bielom plášti
a nohaviciach. Keby som nevedela, že
je kuchár, tipovala by som ho za doktora.
Brigitino nadšenie z kuchárovej čiernej brady
a vysokej postavy mnou ani nehlo.
Na kúpalisku ležal môj frajer, ktorý čakal,
kedy skončím pracovný deň.

„Á, už je pri ňom zasa, vidíš ju?“ Brigita ukazovala
prstom na dievča pri kuchárovi.

„Kto to je? Kuchárka?“ zacláňala som si oči pred
pichľavým, horúcim slnkom.

„Kuchárka? Tá nevie ani krumpel ošúpať! Prišla
s tebou, študentka!“ nezabudla zdôrazniť
posledné slovo.

„Ona ako pomocná sila do kuchyne a ty ku mne.
Odkedy je tu, Viktor si ma ani nevšime.“

„Kašli naňho a nepozeraj tak na nich, uvidia ťa,“
ťahala som Brigitu od zábradlia.

„No prepáč, hádam mi nepolezie do kapusty nejaká
študentka!“ opäť nezabudla zdôrazniť posledné
slovo. „Si sprostá a mladá, nevieš, čo je sex.
Ja ho potrebujem. Pozri, aký je Viktor urastený,
vieš, ako musí sexovať?“ vzdychala Brigita.

„Že sa naňho nevykašleš, veď máš dve
deti a muža,“ listovala som starý časopis
s krásnymi ženami a očami posúvala hodinky.